

Rosszízű megjegyzés és jóízű beszélgetés

Szentkirályszabadja, 2011. január 23.

L: Péld

T: Lk 9, 7-10/a

Folytatjuk Lukács evangéliumát, azon belül is azt a részt, ami a tanítványok kiküldéséről szól. Legutóbb ott hagytuk abba, hogy Jézus felkészítette a tanítványait arra, hogy hirdessék az evangéliumot és gyógyítsanak. A 6. v-ben azt írja Lukács a tanítványokról, hogy: *„útra keltek tehát, és jártak faluról falura, hirdették az evangéliumot, és gyógyítottak mindenütt.”* Lukács evangéliumában, amíg a tanítványok Jézus követségében járnak, addig van egy közbeiktatott rész, ami Heródes negyedes fejedelemtől szól. Majd utána a tanítványok visszatéréséről értesülünk. Most együtt nézzük ezt a kettőt, mert egy érdekes összehasonlításra ad alkalmat. A felolvasott igeszakaszban ugyanis tkp. ketten szólnak meg: Heródes negyedes fejedelemtől, és a küldetésből visszatérő tanítványok csoportja. Érdekes, izgalmas és tanulságos egybevetni, hogy mi határozza meg a beszédüket, mondanivalójukat, sőt: az egész magatartásukat.

1. Mi határozza meg Heródest? Csak zárójelben említem, hogy itt már nem Nagy Heródesről van szó, akiről a Bibliában Jézus születése történetében olvasunk, hanem annak egyik fiáról, Heródes Antipászról, aki negyedes fejedelemtől, tehát már nem egész Júdea felett uralkodik, mint apja. Heródes Antipász Galileának és Pereának volt a negyedes fejedelme. Ő az, aki elszerezte a fivére feleségét, Heródiást, és azért, hogy elvehesse őt, eltaszította magától első feleségét. Tettéért Keresztelő János megfeddte, amiért ő elfogatta Jánost és Makhairosz várába záratta. Nem sokkal később Antipász az elszerezett Heródiás lányának, Salomének engedve lefejeztette Keresztelő Jánost. Jézus alakjában Heródes Antipász rossz lelkiismerete a feltámadt Keresztelő Jánost vélte felfedezni. Tehát erről a Heródes Antipászról van szó a felolvasott igében. Ezek után akkor nézzük, mi határozza meg Heródes Antipászt?

Ha egy szóval kell válaszolni, akkor azt mondom: a zavar. Miért zavarodott? Mert azt érzi, hogy kezdi elveszíteni a kontrollt, az ellenőrzést.

Itt álljunk is meg egy pillanatra, és egy kicsit engedjük közel magunkhoz ezt a kérdést: mennyire fontos nekünk, hogy kontrolláljuk, ellenőrizzük a környezetünkben élő embereket, és eseményeket? Hogyan érint minket, ha úgy érezzük, hogy kezdenek a dolgok kicsúszni a kezünk közül? Van-e olyan szabadságunk, hogy ilyenkor azt mondjuk: Uram, lehet, hogy nem is kell olyan görcsösen ragaszkodnom ehhez vagy ahhoz, lehet, hogy ki kell engednem a kezemből azt, amit eddig olyan nagyon szorítottam. Tudunk-e elengedni, kiengedni – nem lemondóan, hanem úgy, hogy Istenre bízunk azt az embert vagy eseményt, akit próbáltunk kézben tartani,

ellenőrizni, befolyásolni. A magam életéből tudom, hogy nem könnyű ez, mert ilyenkor valahogy mindig a biztonságérzetünket érezzük fenyegetve.

Heródes Antipásznak mindenesetre nagyon nem megy, ő nem rendelkezik ilyen szabadsággal. Egyre több olyan esemény történik körülötte, ami valóban zavarba ejtő. Először Jézus tanításai és gyógyításai hozták zavarba, most pedig Jézus tanítványai, akik Jézus követeként szintén zavarba ejtő dolgokat cselekednek. Heródes, ahogy megszokta, ezeknél az eseteknél is szeretné kézben tartani, kontrollálni az eseményeket, de egyre kevésbé tudja. A számára kellemetlen Keresztelő Jánost lefejeztette, és azt hitte, ezzel pontot tett az ügy végére, azt hitte, ezzel vége lesz a nyugtalanságnak. Erőből elintézte. De íme, most Jézus és tanítványai személyén keresztül számára még nyugtalanítóbb dolgok történnek. Mert nem lehet mindent erőből, emberi erőből elintézni. Van, ami az emberi erőnél hatalmasabb, ami az emberi erőt, erőfeszítéseket könnyedén felülírja, ez pedig: Isten ereje, hatalma. Az az erő és hatalom, amivel Jézus rendelkezik, és amivel felruházta a követségében járó tanítványait. Így lehetséges az, hogy egy fejedelmet, uralkodót képes zavarba hozni néhány tanulatlan halászszerber.

Heródes zavarából azonban egy másik üzenet is kirajzolódott a számomra. Az, hogy aki Jézushoz nem akar közeledni, vagy nem akar feléje nyitni, azt Jézus személye, tanítása, működése és tanítványai zavarba fogják ejteni. Noha olvasunk olyet itt Heródesről, hogy látni akarta Jézust – de nagy kérdés, hogy mi célból? Ismerve Heródes jellemét, valószínű, hogy azért, hogy Őt is megpróbálja kontrollálni, ellenőrizni. De tételezzük fel a jót Heródesről: tegyük fel, hogy azért akarta Jézust látni, mert tényleg szeretett volna találkozni Vele, és jobban megismerni Őt. Ha így van, miért nem tette meg? Ki akadályozta volna meg ebben? Jézus? Ő mindenkit magához fogadott, Aki hozzá fordult. Heródest saját maga akadályozta meg abban, hogy valóban lássa Jézust. Megtehetette volna, és nem tette meg. Elszalasztotta a lehetőséget. Ha valóban elment volna Hozzá, szép lassan elmúlhatott volna a zavara, sok mindent megérthetett volna, elsősorban saját magával, saját életével kapcsolatban. Lehet, hogy egy pillanatra fellobbant benne valamiféle vágyak vagy kívánságnak a lángocskája, hogy lássa Jézust, de aztán hagyta ezt a lángocskát kihunyni. És végül nem lett belőle semmi. Ezért Heródes megmaradt a zavarban, sőt, minél többet hallott Jézusról, annál jobban zavarba jött. És mit csinál vele ez a zavar? Rosszízű megjegyzéseket szül benne. Azt mondja: Érezzük, milyen keserű, rosszízű mondat ez?

Éreztél már magadban arra vágyat, hogy lásd Jézust, hogy találkozz Vele? Mi lett ezzel a vágyaddal? Hagytad kihunyni, vagy engedted neki? Ez az egyik legcsodálatosabb ajándék, amit kaphatunk, az egyik legnagyobb dolog, ami megtörténhet velünk! Nem tőlünk van, hanem Isten ajándéka ez! Nem belőlünk születik, hanem csak bennünk születik. Hogyan is mondja a Biblia? Isten az, Aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt. Ha éreztél magadban olyan vágyat, hogy látni akarod Jézust, azt Isten munkálta benned. De neked is meg kell tenni a magad részét. Nem szabad hagyni kihunyni ezt a vágyat, amikor jelentkezik, mert

Isten adja, azonnal menni kell utána, rögtön engedni kell neki. Ha nem tesszük, egy idő után ki fog hunyni belőlünk, és csak növeljük az elszalasztott lehetőségek számát az életünkben.

Aki érzi, tudja, vagy sejti, hogy látnia kellene Jézust, de elzárkózik előle, kerüli Őt, azt egyre jobban zavarni fogják Jézus szavai és tettei, és maga is egyre zavarodottabb lesz. És ez többek között rosszízű megjegyzéseket fog szülni benne. Heródes Antipász példája erre figyelmeztet.

2. Nézzük ezek után, hogy mi jellemzi a tanítványok csoportját. Heródes Antipász mellett ők azok, akik megszólalnak a felolvasott igében. Az ő mondanivalójukat és magatartásukat mi jellemzi? Megelégedettség és öröm. Mindez homlokegyenest ellentétben áll Heródes zavarával. Heródes zavara csak annál inkább kiemeli a visszatérő tanítványok megelégedettségét, örömét. Heródes zavar itt olyan, mint egy sötét háttér, amelyből annál inkább előtűnik, kiragyo a tanítványok jóleső, megelégedett érzésének világossága.

- A jól végzett közös munka örömevel térnek vissza.

- Áldottan térnek vissza.

- Voltak tettek, amikről lehetett, érdemes volt beszélni Jézusnak. A tetteikről beszéltek. Ebben érzek némi büszkeséget is a megelégedettség, öröm és hála mellett. Ebben van valami férfias is: no, ez sikerült, ezt jól csináltuk, ez megvan. Ez igen. Ez derék dolog, férfimunka volt. A hála és öröm mellett miért ne érezhetnénk megelégedettséget és büszkeséget is, ha egy szolgálat jól sikerül, ha bármilyen módon sikerült dicsőséget szerezni a mi Urunknak!

Most a tanítványok magatartásából csak azt szeretném kiemelni, hogy **amit tettek, azt elmondták Jézusnak! Beszéltek róla Neki.** Nem hallgattak szemérmesen, hogy ó, szóra sem érdemes, mi csak eszközök voltunk. Ebből a következő kérdések adódnak:

- Vannak-e olyan tetteink, amikre büszkék lehetünk? Ha igen, akkor ne szégyelljük! Akkor a hála mellett éljük meg ezt is. A büszkeség csak akkor baj, ha nincs meg bennünk az Isten iránti hála. Az Isten iránti hála *mellett* megfér a büszkeség vagy a megelégedettség.

- Vannak-e olyan tetteink, amikről jóleső, megelégedett érzéssel számolhatunk be Jézusnak? És beszámolunk-e ezekről Neki? Sokan azt gondolják, az imádság csak arra való, hogy ha baj van, akkor Istenhez forduljanak. Ez egyáltalán nem így van. Istennek az örömeinket is el lehet mondani, nem csak a bajainkat. A sikereinket is, nemcsak a kudarcainkat. Azért is jó erre odafigyelni, mert úgy van az, hogy nemcsak az érzéseink hatnak a szavainkra, hanem a szavaink is hatnak az érzéseinkre. Lehet, hogy nem érezzük magunkat különösebben jól, még talán némi keserűség is van bennünk. De ha elkezdünk jó témákról beszélgetni egy jóízűt valakivel, akkor áthangolódhatunk, akkor igenis megtörténhet az, hogy jól fogjuk magunkat érezni. Hát még ha eleve jól is érezzük magunkat! Miért ne beszélhetnénk róla Jézusnak? Íme, a követségéből visszatérő tanítványok is ezt teszik. Sokan azzal vádolják a keresztyéneket, hogy savanyúak, mint az uborka. Hát, aki mindig csak a panaszait, a keserűségét mondja el az Úrnak, az mitől

lenne más? Nem csoda, ha besavanyodik, megkeseredik. Aki viszont az örömeit, sikereit is megosztja Vele, az egyszer csak azon kapja magát, hogy milyen jóízűt beszélgettem most Jézussal.

Tudtad ezt, hogy Jézussal lehet jóízűen is beszélgetni? Én sokáig nem tudtam. De mit gondoltok, vajon miért keresték Jézust olyan sokan? Miért akartak vele találkozni, és miért beszélgettek vele olyan szívesen? Olyan sokan meghívták Őt magukhoz. Vacsorát készítettek, és evés meg ivás közben órákon át beszélgettek Vele. Ezek nem keserű beszélgetések voltak, hanem jóízű beszélgetések. Mikor volt olyan, hogy egy jóízűt beszélgetettél Jézussal? Volt már egyáltalán ilyen az életedben? A mi magyar nyelvünk páratlan abban, ahogyan az édes jelzőt használja: a szülőkkel, a hazával, a nyelvvel kapcsolatban. Édesanya, édesapa, édes hazám, édes anyanyelv, stb. Olyan jó lenne, ha az Istennel való kapcsolatunkra is át tudnánk vinni ezt a jelzőt! Erre kínál jó lehetőséget, ha elmondjuk az Úrnak az örömeinket és sikereinket is. Többek között ebből születik az Úrral való jóízű beszélgetés. A tanítványok ezt teszik, és ez jóleső, megelégedett, és hálás érzéssel tölti el őket.

Talán leginkább erre van szükségünk az Alfa tanfolyamon, amire ismét készülünk. Készüljünk rá úgy, hogy felidézzük az első Alfa tanfolyam örömeit és sikereit, meg azokat az örömeiket és sikereiket is, amikkel még ezen kívül megajándékozott az ÚR! Beszéljünk ezekről is: Neki is, meg azoknak is, akik majd eljönnek a tanfolyamra.

Mert íme, ez az egyik csodálatos többlete a Krisztusért és Krisztus szerint végzett követségnek! Lesz miről beszélni, és jóízűen tehetjük ezt! Ámen.

Szűcs László